

CAPTIVE IN THE
dark

fogoly a sötétben

*Rázós
könyvek*

CJ ROBERTS

C J R O B E R T S

CAPTIVE IN THE
dark
fogoly a sötétben

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

EZT A KÖNYVET NEKIK AJÁNLOM:

Az anyukámnak, amiért feltétel nélkül szeret – még úgy is, hogy egy csomag felnőtt pelenkával mászkáltam a nyomában az élelmiszerboltban, amíg meg nem vette nekem a csipszet. Szeretlek!

A férjemnek, amiért jobban hisz bennem, mint én saját magamban. Még soha senkivel nem nevettem ilyen önfeledten. Van, amiben sosem fogunk egyetérteni, de senkivel sem vitatkoznék szívesebben egy életen át.

R. Robinsonnak, aki végigolvasta a történet rengeteg változatát, és továbbra is vágyott az újabbakra. Semmi kétség – te vagy az első számú rajongóm. Köszönöm, hogy mindig ilyen nyílt és őszinte vagy; s hogy sohasem magyarázkodsz.

K. Ekvallnak és A. Mennie-nek, akik végigterelgettek a Sötétben (hahaha), hogy végül felbukkanjak a másik oldalon. Bölcs szavaitok, kritikus megjegyzéseitek, lelkes és kutató szemetek, özönlő e-mailjeitek és képletes fenékbe rúgásaitok nélkül ez sosem jött volna össze. Köszönöm, hogy nem hagytátok, hogy feladjam.

S. Davisnek, amiért elolvasta a művemet, amikor az még rettenetes volt, és mégis hitt a tehetségemben.

A. Simpsonnak a hihetetlen dizájneri tehetségéért. A fiúk a klubból mindörökké! Éljen Justin!

A csajoknak (tudjátok, kik vagytok): találkozzunk a 13. emeleten egy üveg bor társaságában. Mesélnivalóm van. Szeretlek titeket!

Prologus

BOSSZÚ – EMLÉKEZTETTE MAGÁT CALEB. Ez volt a célja mindennek. Bosszú, amit már tizenkét éve tervezget, de aminek a kivitelezéséhez csak pár hónapja fogott hozzá.

Rabszolgaidomárként már legalább húsz lányt kiképzett. Néhányan közülük szolgálatkészek voltak, kéjrabszolgának ajánlva magukat a nyomorból való menekülésért, feláldozva a szabadságot a biztonságért. Mások elszegényedett farmerek odakényszerített lányai voltak, akiknek a családja így szabadult meg a hozomány terhétől. Akadtak olyanok is, akik egy sejk negyedik vagy ötödik feleségei voltak, és a férjük által küldött bankárok elégítették ki rajtuk különböző vágyaikat. De ez a bizonyos rabszolga, akit a forgalmas utca túloldaláról méregetett, más volt. Nem volt szolgálatkész, nem is kényszerítették, és nem is valaki más küldte hozzá. Színtiszta hódítás.

Caleb próbálta meggyőzni Rafiqot arról, hogy a másfajta lányok közül bármelyiket képes kiképezni. Hogy a lehető legjobban fel

lennének készítve a komoly, veszélyeket rejtő feladatra. De Rafiq hajthatatlan volt. Ő is régóta várt bosszúja kiteljesítésére, s hallani sem akart róla, hogy bármit is a szerencsére bízjon. Sosem hibázott. És most... azzal teltek az évek, hogy felkészüljön erre a pillanatra. Eljött az idő, hogy bebizonyítsa, mennyit ér – annak az embernek, akinek mindent köszönhet, s éppúgy saját magának is. Már csak egyetlen akadály választotta el a revanstól. Lelketlenségének utolsó, igazi tesztje: szándékosan megfosztani valakit a szabadságától.

Olyan sokat képzett ki, hogy már a nevükre sem emlékezett. Ezt is ki tudja képezni Rafiqnak.

A terv egyszerű volt. Caleb visszatérne Amerikába, hogy keressen egy jelöltet a Virágvásárra, vagy ahogy az arabok mondják, *Zahra Bay'*-re. Az árverés a választott hazájában, Pakisztánban lenne, egy kicsivel több mint négy hónap múlva. Biztos, hogy teleszemetelik férfiak uralta országokból érkező szépségekkel az egészet, ahol az ilyen nők beszerzését csak a kínálat és a kereslet korlátozza. De egy fejlettvilág-beli lány – az már eredmény lenne. Sokan vágytak európai lányokra, de az amerikaiak voltak a koronaékszerek az élvezeti iparban. Egy ilyen rabszolga megszilárdítaná Caleb pozícióját igazi játékosként, és így bebocsátást nyerne a világ legnagyobb hatalmú belső köréhez.

Az volt a célja, hogy találjon valaki olyat, amelyet szokott: egy tökéletes szépségű, szegény, valószínűleg tapasztalatlan és alárendeltségre hajlamos fiatal nőt. Amint megtörtént a kiválasztás, Rafiq négy férfit küldött segítség gyanánt Calebnek, hogy Mexikóba csempésszék a lányt az országból.

Rafiq felvette a kapcsolatot egy szövetségessel, aki biztos menedéket nyújtana Maderában az első hat hétre, amikor Calebnek segítenie kell majd a foglyának az új helyzetet megszokni. Amint az

megfelelő engedelmességet tanúsítana, megtennék a kétnapos utat Tuxtepecbe, hogy felszálljanak a magánrepülőre. Végül Pakisztánban landolnának, ahol Rafiq segítene Calebnek az utolsó hetekben a *Zahra Bay* előtt.

Túlságosan könnyű – gondolta Caleb. Habár egy másodperc erejéig mindennek tűnt, csak könnyűnek nem.

Caleb az utca túloldalán lévő megfigyelőállásból odapillantott a lányra, akit az elmúlt félórán figyelte. A haja ki volt simítva az arcából, és mély ránc gyűrődött a szája körül, miközben feszülten figyelte a lába előtt a földet. Fészkelődött olykor, leplezhetetlen nyugtalanság érzetét keltve. Vajon miért szorong ennyire?

Caleb elég közel volt ahhoz, hogy lássa, de eléggé elrejtőzött ahhoz, hogy csak egy sötét járművet lehessen észrevenni erősen sötétített üveggel, egyéb jellegzetesség nélkül. Majdnem annyira láthatatlan volt, mint amennyire a lány szeretett volna az lenni.

Érezhette-e, hogy az élete bizonytalanul kibillen az egyensúlyból? Érzékelhette-e magán a tekintetet? Hatodik érzéke volt a szörnyetegekre kiélezve? Caleb elmosolyodott a gondolattól. Perverz módon valahol mélyen azt remélte, hogy a lánynak tényleg van egy hatodik érzéke, amivel fényes nappal kiszúrja a szörnyetegeket. De már hetek óta figyelte, s ő észre sem vette a jelenlétét. Caleb hosszan kifújta a levegőt. Az a fajta szörnyeteg volt, amelyet senkinek sem jutna eszébe fényes nappal keresni. Ez egy elterjedt tévhit. Az emberek gyakran azt hiszik, hogy nappal biztonságban vannak, és azt feltételezik, hogy a gonosztevők csak éjjel bújnak elő.

A biztonság azonban – akár a fény – csupán látszat. Alatta az egész világot átítatja a sötétség. Caleb tudta ezt. Azt is tudta, hogy a valóban nagyobb biztonsághoz vezető egyetlen út a sötétség elfogadása. Nyitott szemmel járni benne, a részévé válni. Magához közel

tartani az ellenségeket. Caleb tehát így csinálta. Közel tartotta az ellenségeit, nagyon közel. Annyira, hogy már nem tudta megkülönböztetni, hol végződnek azok, s hol kezdődik ő. Mert sehol sem volt biztonság; mindenhol szörnyek leselkedtek.

Lenézett az órájára, aztán vissza a lányra. A busz késett. A lány láthatóan idegesen ült a porban, térdén a hátizsákjával. Ha ez egy rendes buszmegálló lett volna, mások is kóvályognának körülötte, vagy ott ülnének egy padon. De nem az volt. Úgyhogy Caleb mindennap megfigyelte, hogy ugyanazon fa alatt üldögél a forgalmas út mentén.

A lány családja szegény volt. Ez a második legfontosabb tényező a szépség mögött. A szegényeknek könnyebb eltűnni, még Amerikában is. Különösen, ha az illető elég idős ahhoz, hogy egyszerűen megszökjön. A hatóságok jellemzően azt válaszolták, amikor nem találtak meg valakit, hogy biztos megszökött.

A lány nem mozdult, hogy továbbmenjen a buszmegállóból, pedig a busza már negyvenöt perce késett. Caleb ezt valamilyen oknál fogva érdekesnek találta. Annyira szeret iskolába járni? Vagy annyira utál otthon lenni? Ha utál otthon lenni, az megkönnyíti a dolgot. Talán megmentésnek látná az elrablását. Caleb majdnem elnevette magát – *rendben*.

Méregte a lány lógó, előnytelen ruházatát: laza szabású farmer, sűrű kapucnis pulóver, fejhallgató és egy hátizsák. Ez volt az állandó szerelése, legalábbis amíg oda nem ért az iskolába. Ott általában átöltözött valami nőiesebb, akár kihívóbb ruhába. De a nap végén visszaöltözött. Caleb megint arra gondolt, mennyire utálhatja az otthoni életét. Vajon azért öltözik úgy, mert az otthoni élete annyira szigorú és bizonytalan? Vagy azért, hogy megvédje magát a nem kívánt figyelemtől a veszélyes környéken az iskolába és visszafele menet? Caleb nem tudta. De tudni akarta.

Volt benne valami érdekes, amitől Caleb szerette volna azt hinni, hogy ő az a lány, akit keres. Olyan, aki képes beolvadni a környezetébe. Olyan, aki csalhatatlan érzékkel teszi azt, amit mondanak neki, ha tekintéllyel találkozik, vagy teszi azt, amit muszáj, amikor veszély leselkedik. Egy túlélő.

Az út túloldalán a lány a fejhallgatójával babrált. Szeme szenvtelenül a földre meredt. Csinos volt, nagyon csinos. Caleb nem akarta ezt tenni vele, de mi más választása lehetne? Belenyugodott abba, hogy ő a befejezés eszköze. Ha nem ő, akkor valaki más – akárhogy is, a saját helyzete ugyanaz.

Továbbra is bámulta a lányt, a leendő rabszolgáját. Töprengett, vajon hogy tetszene a feltételezett célszemélynek. Azt beszéltek, hogy az idei árverés vendégei között lesz Vladek Rostrovich, a világ egyik leggazdagabb – és minden bizonnyal egyik legveszélyesebb – embere. Erre az emberre kellene bízni a rabszolgát, akármennyi ideig is tart Calebnek közel kerülni hozzá, s megsemmisíteni mindent, ami fontos számára. Aztán megölni őt.

Caleb azonban – nem először – azon morfondírozott, mi hajtja ehhez a lányhoz. Talán a szemei. Még távolról is látta, milyen sötét, titokzatos és szomorú szemek azok, és hogy milyen öregnek tűnnek.

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai, azután meghallotta az utca vége felől közeledő iskolabusz zötykölődését és csikorgó kerekeit. Alaposan szemügyre vette, ahogy a lány arca megkönnyebbülten kisimul. Mintha nemcsak a busz érkezéséről lenne szó, hanem menekülésről, sőt talán szabadságról. Végül megjött a busz, tökéletes összhangban a nappal, ami éppen elérkezett útjának tetőpontjára. A lány homlokráncolva felnézett, egy kicsit habozott, hagyta, hogy a fény megérintse az arcát, mielőtt eltűnt odabent.

Egy héttel később Caleb a megszokott helyén ült, a lányt várta. A busz megállt és elment. A lány nem volt rajta, így Caleb úgy döntött, vár, és majd kiderül, felbukkan-e.

Már éppen indulni készült, amikor meglátta a lányt a sarkon, ahogy a buszmegálló felé lohol. Kifulladásig, csaknem esztét veszítve ért oda. Érzelmes teremtés volt. Caleb megint eltöprengett, vajon miért akar ilyen kétségbeesetten eljutni az iskolába.

A kocs ablakán keresztül nézte a lányt, aki most fel-alá járkált, talán annak tudatában, hogy lekéste a buszt. Igazságtalannak tűnt, hogy múlt héten csaknem egy órát kellett várnia, most pedig a buszsofőr egyáltalán nem várt rá. Nincs lány, nincs megálló. Caleb elelmélkedett rajta, hogy váraozik-e majd egy órát, csak hogy bebizonyosodjon: nincs remény. Megrázta a fejét. Az ilyen viselkedés kétségbeesett természetéről árulkodna. Egyszerre remélte, hogy a lány várni fog, és az ellenkezőjét is.

Elaprózódott gondolatai megállásra kényszerítették. Egyáltalán nem lenne szabad reménykednie. Feladatai voltak, végrehajtandó napirenddel. Simán. Egyszerűen. Egyértelműen. Moralitásnak nincs helye, amikor bosszúról van szó.

Az erkölcs tisztességes embereknek való – Caleb pedig olyan távol volt a tisztességestől, amennyire csak lehet. Nem hitt semmilyen felsőbb hatalom vagy a túlvilág létezésében, bár a Közel-Keleten felnőve sokat tudott a vallásról. De ha *tényleg* létezik túlvilág, ahol az ember azt aratja, amit életében vetett, ő már átkozott volt. Boldogan jut majd a pokolra – miután Vladek meghalt.

Ráadásul, ha létezne isten, vagy lennének istenek, egyikük sem tudta, hogy Caleb is létezik, máskülönben nem szarnának a fejére,

amikor szükség lenne rájuk. Mindenki szarik Calebre, mindenki, kivéve Rafiqot. És a mindenért megbüntető túlvilág hiányában meg kell győződnie róla, hogy Vladek Rostrovich még itt, a földön megfizetett a bűneiért.

Hús perc múlva a lány sírni kezdett. Ott, a járdán, előtte. Caleb képtelen volt másfelé nézni. A könnyek mindig is titokzatosak voltak a számára. Szerette nézni, megízlelni őket. Az igazat megvallva, felállt neki tőlük. Egykor gyűlölte ezt a feltételhez kötött reakciót, ám már rég túl volt az önutálaton. Ezek a reakciók, ezek a válaszok már a lényének részét képezték. Akár jók voltak, akár rosszak. *Többnyire rosszak* – ismerte el egy mosoly kíséretében, és megigazította az erekcióját.

Mi rejlett ezekben az érzelemkifejezésekben, amitől a zsigereibe martak, és nem akarták elengedni? Színtiszta kék árasztotta el, mint valami erős fájdalom. Csillapíthatatlan birtoklási vágyat hozott magával, hogy övé legyen a lány, és a hatalom is a könnyei fölött. Napról napra egyre inkább úgy gondolt rá, mint rabszolgára, nem pedig érdekes talányra. De azért sikerült a lánynak megőrizni a lefelé szegezett tekintetében megbúvó, vonzó titokzatosságot.

Caleb fejét elárasztották a képek, amelyeken a lány édesen ártatlan arcát könnyek mossák, amint a térdére fekteti őt. Szinte érezte meztelen popsijának puhaságát a keze alatt, az erekciójának feszülő testsúlyának bizonyosságát, miközben elfenekelte.

A fantázia rövid életű volt.

Hirtelen egy autó kanyarodott a lány elé. *Francka!* Caleb felmordulva hessegette el a képeket. Szinte hihetetlen volt, hogy ez történik. Valami seggfej megpróbált lecsapni a prédájára.

Nézte, ahogy a lány megrázza a fejét, visszautasítva a sofőr ajánlatát, hogy szálljon be a kocsiba. Nem úgy tűnt, mintha a pasas

meghallaná. A lány elsétált a buszmegállóból, de a férfi követte a kocsival.

Csak egy dolgot lehetett tenni.

Caleb kiszállt az utcasarokra. Biztos volt benne, hogy a lány nem vette észre, milyen régóta parkol ott az autója. Abban a pillanatban úgy tűnt, hogy a félelemtől csak a földre szegezett tekintete előtt úszó kövezetet képes észrevenni. Nagyon gyorsan haladt, pajzsként maga előtt tartva a hátizsákját. Caleb átkelt az úttesten, és lassan a lány felé sétált. Csak úgy mellékesen felmérte a terepet, miközben szándékosan elé célzott. Útvonalaik frontális ütközést ígértek.

Annyira gyorsan, váratlanul történt az egész. Mielőtt kivitelezhetett volna valami egyszerű stratégiát a külső fenyegetés elhárítására, a lány hirtelen a karjaiba vetette magát, a hátizsák pedig hangos puffanással landolt a betonon. Caleb az idegen kocsira nézett, a benne ülő férfi árnyékára és oda nem illő sziluettjére. Egy másik ragadozó.

– Jaj, istenem! – suttogta a lány Caleb ingébe. – Csak tegyél úgy, mintha oké?

A karok acélpántok módjára fonódtak a mellkasára, a hang pedig kétségbeesetten könyörgő volt.

Caleb egy pillanatra elkábult. Milyen érdekes fordulat! Ő a jelenet hőse? Kis híján elvigyorodott.

– Látom – szólalt meg a másik vadász tekintetét elkapva. Hülye seggfej, még mindig ott ült, zavartnak tűnve. Caleb átölelte a lányt, mintha ismerné. Úgy gondolta, hogy bizonyos értelemben tényleg ismeri. Egy játékos sugallat hatására végigfuttatta a kezét a két oldalán. A lány megfeszült, elakadt a lélegzete.

A kocsi és a vetélytárs füstfelhő és csikorgó abroncsok kíséretében végre elhúzta a csíkot. A lány karjai már nem kértek védelmet, gyorsan elengedte Calebet.

– Sajnálom – hadarta –, de az a fazon nem akart békén hagyni. Megkönnyebbülten csengett a hangja, ám az incidens hallhatóan megrázta.

Caleb a szemébe nézett, ezúttal közelről. Pont olyan sötét, csábító és szomorú szempár volt, mint amilyennek képzelte. Azon kapta magát, hogy rögtön a magáévá akarja tenni – valami titkos helyre cipelni, ahol felfedezheti a tekintetének mélységét, megfejtethi a titkát. De nem most; nem ez a megfelelő idő és hely.

– Ez L. A.: veszély, ármány és filmsztárok. Nem ez áll a Hollywood felirat alatt? – próbálta feldobni a hangulatot.

A lány zavartan megrázta a fejét. Nyilvánvalóan nem állt még készen a humorra. De amikor lehajolt, hogy felvegye a hátizsákját, azt motyogta:

– Öö... igazából szerintem ez... „*Ez annyira L. A.*” Viszont nincs ott a Hollywood felirat alatt. Semmi sincs a Hollywood felirat alatt.

Caleb visszafojtott egy széles vigyort. A lány nem viccelődni próbált. Inkább csak olyan volt, mintha biztos talajt keresne a beszélgetésben.

– Hívjam a rendőrséget? – kérdezte Caleb tettetett aggodalommal.

Most, hogy a lány már kicsit biztonságban érezte magát, mintha tényleg látni kezdte volna őt. Szerencsétlen, de ugyanakkor teljességgel elkerülhetetlen volt ez a pillanat.

– Öö... – A lány szeme ide-oda cikázott az övéről, egy kissé talán túl hosszan időzve a száján, mielőtt tekintete visszaröppent volna a saját sportcipős lábára. – Nem hinném, hogy szükséges. Amúgy sem csinálnának semmit, tele van a környék ilyen személtládákkal. Ráadásul... – tette hozzá szégyenlősen – még a rendszámát sem jegyeztem meg.

A lány megint ránézett, tekintetével végigvándorolva az arcán. Aztán az ajkába harapott, és lenézett a földre. Caleb próbált aggodalmas

képet vágni, de igazából mosolyognia kellett. *Szóval a lány vonzónak talál.*

Gondolta, hogy a legtöbb nő így van ezzel – még akkor is, ha később, vagy túl későn jönnek rá, hogy a vonzalom igazából mit jelent. Ezek a naiv, szinte ártatlan reakciók viszont még mindig szórakoztatták. Figyelte őt, ezt a lányt, ahogy a földet méregeti, miközben egyik lábáról a másikra áll.

Ahogy ott álldogált, szemlátomást boldogan, mit sem sejtve saját félénk, alázatos viselkedéséről, ami megpecsételte a sorsát, Caleb szerette volna megcsókolni.

Emlékeztetnie kellett magát, hogy miért van itt.

– Talán igazad van – sóhajtott fel Caleb, együtt érző mosolyt villantva. – A rendőrség fabatkát sem érne.

A lány óvatosan bólintott, még mindig idegesen, vagy inkább már félénken, még mindig hol ide, hol oda dülöngélve.

– Figyelj, nem tudnál...

– Szerintem nekem most...

Caleb ezúttal hagyta, hogy a vigyor szétáradjon az arcán.

– Bocs, előbb mondd te! – suttogeta a lány, és gyönyörűen elpirult. Alakítása az aranyos, félénk lány szerepében részegítő volt. Mintha csak egy tábla lógna a nyakában, amin az áll: „Megígérem, mindent megteszek, amit csak kérsz.”

Caleb tudta, hogy indulnia kellene. Most rögtön. Ó, de hát annyira szórakoztató volt a helyzet! Végignézett az utcán. Hamarosan jönnek majd az emberek, de még nem most.

– Nem, ne haragudj, mit mondtál? – vette szemügyre a hollófekeete haját, amit a lány folyton az ujjai között csavargatott. Hosszú volt, hullámos, és szépen keretezte a lány arcát. A tincsek vége a mellei fölé göndörödött. A mellek fölé, melyek egész kényelmesen

elférnének a tenyerében. Pontot tett a gondolatmenet végére, még mielőtt a teste reagálhatott volna.

A lány felnézett. Az arcába sütött a nap, így hunyorgott, amikor egymás szemébe néztek.

– Öö... izé... tudom, hogy ez fura, főleg azután, ami történt... de lekéstem a buszt és... – hadarta izgatottan. – Te rendes fazonnak tűnsz. Márminth beadandóim vannak mára, és azt hiszem, jó lenne, ha... el tudnál vinni az iskolába?

Caleb vigyora a legkevésbé sem volt aljas. A lányé pedig olyan széles, hogy látszódt az összes formás és fehér foga.

– Iskolába? Hány éves vagy?

Az arca a rózsaszín mélyebb árnyalatára váltott.

– Tizennyolc! Tudod, végzős vagyok, most nyáron érettségizem – mosolygott fel rá. A nap még mindig az arcába sütött, így hunyorgott, valahányszor találkozott a tekintetük. – Miért?

– Semmi – hazudta Caleb, majd eljátszott a fiatalságának naivitásával. – Csak idősebbnek tűnsz.

Újabb széles mosoly – még több formás fehér fog.

– Nézd, szívesen elvinnélek, de pont az utca végén van találkozóm egy barátommal. Általában együtt autózunk, és most a csajsziin a sor, hogy bevállalja a forgalmat a 405-ös úton – pillantott az órájára. – És máris késésben vagyok.

Érezte, hogy elégedettség járja át, amint a lány arca elkomorodott. Arra, hogy *nem*, és arra, hogy *csajszi*. Mindig az volt az első lecke, hogy nem kapod meg, amit akarsz.

– Aha, nem, oké. Vágom.

Lazán összeszedte magát, de még mindig piroslott az arca. Közönyösen vállat vont, és elvándorolt a tekintete Calebről.

– Megkérem majd anyukámat, hogy vigyen el. Nem nagy cucc.

Mielőtt Calebnek esélye lett volna, hogy további részvétet nyilvánítsa, a lány megkerülte őt, s bedugta a fülhallgatót.

– Köszí, hogy kisegítettél azzal a fickóval. Viszlát.

Ahogy elsietett, hallani lehetett a fülébe bömbölő zenét. Caleb eltöprengett rajta, vajon elég hangos-e ahhoz, hogy elfojtsa a zavarát.

– Viszlát – suttozta.

Megvárta, hogy a lány beforduljon a sarkon, mielőtt visszasétált a kocsijához. Aztán a volán mögé huppant, s elővette a mobilját. Fel kellett készülni az új szállítmány érkezésére.

Egy

ELÉG SZÖRNYŰ FEJFÁJÁSSAL ÉBREDTEM, és egyszerre két dolgot vettem észre: hogy sötét van, és hogy nem vagyok egyedül. Mozgásban vagyunk? A homályban alig láttam valamit, de körbenéztem, szinte ösztönösen, hogy visszanyerjek valami egyensúlyfélét, felismerjek valami ismerős dolgot. Egy furgonban voltam, keresztben elterülve a padlón.

Ijedten próbáltam egyszerre mindenemet megmozdítani, de a mozdulataim lassúk és gyengék voltak. A kezemet a hátam mögé kötözték, a lábam bár szabad volt, de mintha ólomból lett volna.

Megint megpróbáltam fókuszálni a sötétben. Mindkét hátsó ablak erősen sötétített volt, de még ebben a gyászos félhomályban is ki tudtam venni négy különböző alakot. A hangjuk elárulta, hogy férfiak. Olyan nyelven beszéltek egymáshoz, amit nem érttem. Mintha egy hadarás-áradat lett volna, elharapott szavakkal. Valami zengő, nagyon idegen... Talán Közel-Kelet. Számít ez? Az agyam szerint igen, mert információ. Aztán ez a kis könnyebbség

is elillant. A Titanic süllyedését sem akadályozta meg, hogy látták a jéghegyet.

Az ösztönöm azt súgta, sikítsak. Azt szokott az ember, amikor a legszörnyűbb rémálma bontakozik ki előtte. De én összeszorítottam az állkapcsomat a sugallatra. Tényleg azt akarom, hogy megtudják: ébren vagyok? Nem.

Nem vagyok eredendően ostoba. Elég filmet láttam, elég könyvet olvastam, és elég régóta laktam szar környéken ahhoz, hogy tudjam: felhívni a figyelmet magamra a lehető legrosszabb, amit tehetek – csaknem minden helyzetben. Egy gunyoros hang azt kiáltotta a fejemben: „Akkor mi az ördögért vagy itt?” Összerezentem.

Ez volt a legrosszabb, amitől rettegetem. Hogy valami beteg fasz elvonzol egy furgonnal, megerőszakol és hagy meghalni. Az első naptól kezdve, amikor felfedeztem, hogy változik a testem, nem volt hiány perverzektől az utcán. Részletesen elmondták, mit szeretnének művelni velem, az *egész* lényemmel. Óvatos voltam. Követtem a láthatatlanná válás összes szabályát. Lehorgasztottam a fejem, gyorsan gyalogoltam és megfelelően öltözködtem. Mégis rám talált a rémálmom. Megint. Szinte hallottam anyám hangját, amint azt kérdezi, mit csináltam.

Négyen voltak. Könnyek árasztották el a szemem, és nyöszörgés szakadt fel a mellkasomból. Nem tehettem róla.

A társalgás hirtelen elhalt körülöttem. Noha küzdöttem érte, hogy egy hangot se hallassak, és ne mozduljak meg, a tudóm levegőért kapkodott, a pánik ritmusára emelkedve és süllyedve. Tudták, hogy ébren vagyok. A nyelvem nehéz és duzzadt volt a számban. Hirtelen ötlettől vezérelve olyan hangosan kiáltottam fel, ahogy csak bírtam:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Engedjenek el!

Mintha haldokolnék, mert úgy éreztem, az történik. Úgy kiabáltam, mintha valaki odakint meghallaná, s *tenne* valamit. A fejem lüktetett. – Segítség, valaki segítsen!

Vadul hánykolódtam, minden irányba rúgkapálva, miközben az egyik férfi megpróbálta megfogni a lábam. Ahogy a furgon rázkódott, elrblóim arab hangja egyre hangosabb és ingerültebb lett. Végül a lábfejem keményen beleütközött a férfi arcába. Hátraesett, a kocsi oldalának.

– Segítség! – kiáltottam megint.

Ugyanaz a férfi feldühödve megint nekem esett, és ezúttal nagyon erősen megütötte a bal arcom. Az eszméletem elhalványult, de előtte még megállapítottam, hogy a mozdulatlan testem négy vadidegen pasasra van bízva. Olyanokra, akiket sosem akartam megismerni.

Amikor legközelebb magamhoz tértem, durva kezek nyúltak a hónom alá, miközben egy másik férfi a lábaimat tartotta. Kivonszoltak a furgonból, ki az éjszakai levegőre. Órákig lehettem eszméletlen. Úgy lüktetett a fejem, hogy nem tudtam beszélni. Mint ha focilabdát rúgtak volna az arcom bal felének, alig láttam ki a bal szememen. Szédültem és gyakorlatilag minden előzetes figyelmeztetés nélkül elhántam magam. Elejtettek, mire egyszerűen az oldalamra fordultam. Ahogy ott feküdtem öklendezve, elrblóim számomra jelentés nélküli szavakat kiabáltak egymásnak, szaggatottan és csikorogva. A kép bevillant, először tisztán, aztán homályosan. Ez folytatódott, egyik dolog magával hozta a másikat. Az ellenkezéshez túl gyenge voltam, a hányásom mellé hajtottam a fejem, és megint elájultam.